स तैरर्कपत्रैर्भक्षितैः क्षारतिक्तकटुरुक्षैस्तीक्ष्णविपाकैश्चक्षुष्युपहतोऽन्धो बभूव ततः सोऽन्धोऽपि चंक्रम्यमाणःकूपे पपात।

अथ तस्मिन्ननागच्छति सूर्य्ये चास्ताचलावलम्बिनि उपाध्यायः शिष्यानवोचत् नायात्युपमन्युः त ऊचुर्वनं गतो गारक्षितुमिति तानाह उपाध्यायः।

मयोपमन्युः सर्व्वतः प्रतिषिद्धः स नियतं कुपितस्ततोनागच्छति चिरं ततोऽन्वेष्य इत्येवमुक्त्वा शिष्यैः सार्द्धमरण्यं गत्वा तस्याह्वानाय शब्दं चकार भो उपमन्यो क्वासि वत्सैहीति।

स उपाध्यायवचनं श्रुत्वा प्रत्युवाचोच्चैरयमस्मिन् कूपे पतितोऽहमिति तमुपाध्यायः प्रत्युवाच कथं त्वमस्मिन् कूपे पतित इति।

स उपाध्यायं प्रत्युवाच अर्कपत्राणि भक्षयित्वाऽन्धीभूतोऽस्म्यतः कूपे पतित इति। ७२०

तमुपाध्यायः प्रत्युवाच। अश्विनौ स्तुहि तौ देवभिषजौ त्वां चक्षुष्मन्तं कर्त्तारावितिस एवमुक्त उपाध्यायेनोपमन्युरश्विनौ स्तोतुमुपचक्रमे देवावश्विनौ वाग्भिर्ऋग्भिः।

प्रपूर्व्वगा पूर्व्वजौ चित्रभानू गिरा वाशंसामि तपसा ह्यनन्तौ दिव्यौ सुपर्णौ विरजौ विमानावधिक्षिपन्तौ भुवनानि विश्वा।

हिरण्मयौ शकुनौ साम्परायौ नासत्यदस्रौ सुनसौ वै जयन्तौ। शुक्लं वयन्तौ तरसा सुवेमावधिव्ययन्तावसितं विवस्वतः।

यस्तां सुपर्णस्य बलेन वर्त्तिकाममुञ्चतामश्विनौ सौभगाय। तावत्सुवृत्ता वनमन्न मायया वसत्तमा गा अरुणाउदाऽवहन्।

षष्टिश्च गावस्त्रिशताश्च धेनव एकं वत्सं सुवते तं दुहन्ति। नानागोष्ठाविहिता एकदोहना स्तावश्विनौ दुहतोधर्म्ममुक्थ्यं। ७२५

एकां नाभिं सप्तशता अराः श्रिता प्रधिष्वन्या विंशतिरर्पिता अराः। अनेमिचक्रं परिवर्त्ततेऽजरं माया ऽश्विनौ समनक्ति चर्षणी।

एकं चक्रं वर्त्तते द्वादशारं षण्णाभिमेकाक्षमृतस्य धारणं। यस्मिन्देवा अधिविश्वेविषक्तास्तावश्विनौ मुञ्चतो मा विषीदतं।

अश्विनाविन्दुमम्रतं वृत्तभूयौ तिरोधत्तामश्विनौ दासपत्नी। हित्वा गिरिमश्विनौ गा मुदा चरन्तौ तद्दृष्टि मङ्गाप्रस्थितौ बलस्य।

युवां दिशोजनयथो दशाग्रे समानं मूर्द्ध्नि रथयातं वियन्ति। तासां यातमृषयोऽनु प्रयान्ति देवामनुष्याः क्षितिमाचरन्ति।

युवांवर्णान्विकुरुथो विश्वरूपांस्तेऽधिक्षिपन्ते भुवनानि विश्वा। ते भानवोऽप्यनुसृताश्चरन्ति देवामनुष्याः क्षितिमाचरन्ति। ७३०

तौ नासत्यावश्विनौ वां महेऽहं स्रजंच यां बिभृथः पुष्करस्य। तौ नासत्यावमृतावृतावृधावृते देवास्तत्प्रपदे न सूते।

मुखेन गर्भं लभेतां युवानौ गतासुरेतत्प्रपदे न सूते। सद्योजातो मातरमत्ति गर्भस्तावश्विनौ मुञ्चथो जीवसे गाः।

इत्येवं तेनाभिष्टुतावश्विनावाजग्मतुराहतुश्चैनं प्रीतौ स्व एषतेऽपूपोऽशानैनमिति।

सएवमुक्तः प्रत्युवाच नानृतपूर्व्वमूचतुर्भगवन्तौ। नत्वहमेतमपूपमुपयोक्तु मुत्सहे गुरवेऽनिवेद्येति।

ततस्तमश्विनावूचतुः आवाभ्यां पुरस्ताद्भवत उपाध्यायेनैवमेवाभिष्टुताभ्यामपूपो दत्त उपयुक्तः स तेनानिवेद्य गुरवे त्वमपि तथैव कुरुष्व यथाकृतमुपाध्यायेनेति। ७३५

सएवमुक्तः प्रत्युवाच एतत्प्रत्यनुनये भवन्तावश्विनौ नोत्सहेऽहमनिवेद्य गुरवेऽपूपमेनमुपयोक्तुमिति।

तमश्विनावाहतुः प्रीतौ स्वस्तवानया गुरुभक्त्या उपाध्यायस्य ते कार्ष्णायसा दन्ता भवतोऽपि हिरन्मया भविष्यन्ति चक्षुष्मांश्च भविष्यसि श्रेयश्चावाप्स्यसीति।